

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΔΙΠΛΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κεφάλαιο 1: Ένα αλλιώτικο Φύλλο Πορείας

Το τηλέφωνο στο καρέ αξιωματικών του πολεμικού πλοίου των Ηνωμένων Πολιτειών που έπλεε προς την βάση του Τσάρλεστον, άρχισε να χτυπάει με τον εκνευριστικό εκείνο θόρυβο που κάνουν τα τηλέφωνα της ενδοεπικοινωνίας των πολεμικών πλοίων. Το πλοίο κουνούσε αρκετά δυνατά, αν και ο καιρός, που τον είχε δευτερόπρηνμα, δεν το χτυπούσε κάνοντάς το να πέφτει στα κύματα, αλλά το πήγαινε πέρα δώθε με μεγάλες σχετικά κλίσεις.

Ο καμαρότος, ένας Φιλιππινέζος με αμερικάνικη καταγωγή, βιάστηκε να το σηκώσει. Κοίταξε το ρολόι του και πριν απαντήσει είχε καταλάβει τι ήθελαν. Αλλαγή βάρδιας στην γέφυρα. «Ναι;» απάντησε μόλις σήκωσε το ακουστικό.

«Ξύπνα τον και μην ξεχάσεις στις έξη να μιλήσεις και στον Ύπαρχο. Στις εξήμισυ τα ρυμουλκά θα μας περιμένουν για μέσα. Ακόμα εκεί είσαι;»

Ο καμαρότος βγήκε από την δεσπέντζα, την μικροκουζίνα που βρισκόταν δίπλα στο καρέ των αξιωματικών, και κατέβηκε στις ενδιαιτήσεις τους. Με δυσκολία προχώρησε στον μακρύ διάδρομο μια που το κούνημα τον έστελνε από την μια μάντα στην άλλη, κάνοντάς τον να περπατάει με ανοιχτά τα χέρια ακουμπώντας στα χερούλια. Στην τρίτη καμπίνα δεξιά, τράβηξε την κουρτίνα που είχε για πόρτα και μπήκε μέσα. Πλησίασε στις κουκέτες και άπλωσε το χέρι του για να ξυπνήσει τον αξιωματικό που κοιμόταν στο επάνω κρεβάτι.

«Έλμερ, ξύπνα», του είπε με οικειότητα. «Ο καφές είναι έτοιμος. Σε είκοσι λεπτά πιάνεις βάρδια».

Ο Έλμερ άνοιξε τα μάτια του και κάτι μουρμούρισε. Ο καμαρότος στάθηκε έξω από την πόρτα περιμένοντας ν' ακούσει τον χαρακτηριστικό θόρυβο από το κατέβασμα του Έλμερ απ' την επάνω κουκέτα. Μόλις ακούστηκε ο θόρυβος της πτώσης, χαμογέλασε κι έφυγε πάλι για το καρέ των αξιωματικών. Σε λίγο θα κατέβαινε η βραδινή βάρδια απ' την γέφυρα και όλο και κάτι θα ήθελαν να τσιμπήσουν πριν πάνε για ύπνο.

Ο Έλμερ δεν άργησε να φανεί. Κάθισε στο τραπέζι, έβαλε κόντρα τα πόδια του για να μην πηγαίνει πέρα δώθε κι έκανε νόημα στον καμαρότο για μια κούπα καφέ.

«Γιατί ρε το πάνε από τις λακκούβες; Πες του να διορθώσει την πο-

ρεία για να σηκωθεί η βάρδια και μόλις ανέβω συνεχίζουμε τον χορό».

Ο καμαρότος σήκωσε το τηλέφωνο και πάτησε το κουμπί του κουδουνιού. Διαβίβασε την εντολή του Έλμερ και πράγματι το καράβι ήρθε και διόρθωσε τις κλίσεις που έπαιρνε. Μόλις κάπως ησύχασε, σερβίρισε στον Έλμερ κάτι που θύμιζε ομελέτα και ξαναγύρισε στο κουζινάκι να φτιάξει ό,τι χρειαζόταν γι' αυτούς που θα ερχόντουσαν.

Ο Έλμερ βιάστηκε να τελειώσει το φαγητό του, κοίταξε το ρολόι του και πήρε τον δρόμο για την γέφυρα.

«Αυτή και τέλος;» τον ρώτησε ο συνάδελφός του που είχε την νυχτερινή βάρδια.

«Κι από ότι ξέρω, κι αυτή θα είναι μισή», του απάντησε ο Έλμερ.

«Τελεσίδικη η απόφασή σου να ξεμπαρκάρεις;»

«Τα 'παμε Μπιλ. Θάλασσα, τέλος. Με το που παραδίνουμε το καράβι για τις επισκευές, φεύγω δέκα ημέρες άδεια, και μετά Νόρφολκ για τα χαρτιά μου. Εσύ;»

«Εγώ άδεια και μετά πάλι δρόμο. Ίσως τελικά εγκριθεί η αίτησή μου για εκπαίδευση και καθυστερήσω μερικούς μήνες την θάλασσα. Φεύγω, μην ξεχάσεις να διορθώσεις την πορεία και στις εξήμισυ, ξύπνα τον Ύπαρχο. Θέλει να είναι παρών όταν δέσουμε στα ρυμουλκά. Τον καπετάνιο θα τον ξυπνήσει ο καμαρότος του».

Ο Μπιλ έφυγε από την γέφυρα. Ο Έλμερ κάθισε στην πολυθρόνα, κοίταξε μπροστά τον ορίζοντα, την πυξίδα, το ραντάρ, κι έβγαλε από την τσέπη του τα τσιγάρα του. Το καράβι άρχισε πάλι να κουνάει και το μυαλό του Έλμερ έφυγε σ' αυτά που ερχόντουσαν.

Η Νέα Υόρκη ήταν ο τόπος του και πιο συγκεκριμένα, το Μπρούκλιν. Εκεί είχε γεννηθεί ο πατέρας του, εκεί κι η μητέρα του. Η απόφαση του Έλμερ Ρόμπινσον ήταν να παραμείνει στο Μπρούκλιν και μετά απ' την αποφοίτησή του απ' το πανεπιστήμιο. Η μητέρα του ήταν ιδιαίτερα ευχαριστημένη μ' αυτό. Ήταν άλλωστε το μοναχοπαιδί τους. Ήταν μοναχικός τύπος, φορούσε παντελόνια τζιν όταν κανένας δεν τα ήξερε, κι η μουσική που του άρεσε, σ' αντίθεση με όλων των άλλων που τρελαινό-ντουσαν για το ροκ, ήταν αυτή των παιδιών των λουλουδιών, κάποια δηλαδή νοσταλγικά τραγούδια που στους ήχους του μπλουζ έχανε την ψυχή σου. Ψηλός, αδύνατος, μακριά μαλλιά, χακί μπουφάν, μηχανόβιος, ήταν ένα παιδί της εποχής του.

Είχε τελειώσει πριν δύο χρόνια το τμήμα δημοσιογραφίας του πανε-

πιστημίου της Νέας Υόρκης όταν ανακοίνωσε στους δικούς του ότι τελικά είχε αλλάξει γνώμη κι ότι είχε αποφασίσει να καταταγεί για όσο χρειαζόταν στο πολεμικό ναυτικό. Το Μπρούκλιν έπρεπε να περιμένει για κάποιο διάστημα.

«Τί συμβαίνει Έλμερ; Τί θα γίνει με την δουλειά σου; Θα πας για μόλιμος;» τον ρώτησε ο πατέρας του που κατά βάση δεν είχε αντίρρηση με την απόφαση του γιού του.

«Τα πράγματα στο παγκόσμιο σκηνικό θα χοντύνουν πολύ και δεν έχω καμιά όρεξη να βρεθώ να πολεμάω στην άκρη του πουθενά. Αποκλείεται να μην εμπλακούμε. Με το ναυτικό είμαι πιο σίγουρος ότι δεν θα βρεθώ στην πρώτη γραμμή. Όσο για την δουλειά, διορθωτής κειμένων είμαι, δεν κινδυνεύω να βρεθώ χωρίς απασχόληση».

«Και μετά;»

«Μετά όλο και κάποια υποτροφία θα μπορέσω να εξασφαλίσω. Ίσως μπορέσω μάλιστα να εργαστώ στο πανεπιστήμιο. Έμαθα πως οι βετεράνοι βοηθιούνται ιδιαίτερα».

Ο πατέρας του τον χτύπησε με κατανόηση στην πλάτη και δεν του είπε τίποτα άλλο. Ο δρόμος που έδειξε ότι ήθελε ν' ακολουθήσει δεν ήταν ίδιος μ' αυτόν κάποιων άλλων φίλων του που είχαν επιλέξει τον δρόμο της αυτοεξορίας προκειμένου να μην υπηρετήσουν την πατρίδα, κι αυτό τον ευχαριστούσε.

Το πλοίο, ένα αντιτορπιλικό μεσαίου μεγέθους, έμπαινε με βοήθεια ρυμουλκών στον ναύσταθμο του Τσάρλεστον. Ο Έλμερ είχε παραδώσει τα καθήκοντά του στην γέφυρα και είχε πάει στην πρύμνη που ήταν το πόστο του σε όλες τις κινήσεις άπαρσης ή παραβολής. Αυτήν την φορά όλο το πλήρωμα θα έφευγε από το πλοίο που θα καθόταν στον ναύσταθμο για πολλές ημέρες προκειμένου να γίνουν εκτός από τις καθιερωμένες επισκευές και κάποιες τροποποιήσεις στα συστήματα οπλισμού του. Αυτός ήταν κι ο λόγος που όλοι τους ήταν στο κατάστρωμα και παρακολουθούσαν αυτά που γινόντουσαν. Απ' τον πρώτο μέχρι τον τελευταίο θα έπαιρναν ένα μήνα άδεια. Στο γραφείο του Υπάρχου, τα συστήματα είχαν πάρει φωτιά. Όλα τα φύλλα πορείας ήταν έτοιμα από καιρό αλλά ο Υπάρχος ήθελε να γίνει ακόμα ένας έλεγχος.

Το καράβι δεν άργησε να δέσει στην προβλήτα. Το καρέ αξιωματικών γέμισε από κόσμο που πίνοντας καφέ συζητούσε το θέμα της ημέρας, την αναχώρηση όλων για τα σπίτια τους. Ο Έλμερ τους άκουγε χω-

ρίς να μιλάει. Αυτός θα έμενε μια εβδομάδα στο Τσάρλεστον μέχρι να λήξει και ουσιαστικά η θητεία του. Με τίποτα δεν ήθελε να πάει σπίτι και να χρειαστεί σε τόσο σύντομο διάστημα να ξαναγυρίσει. Το Μπρούκλιν μπορούσε να περιμένει μερικές ημέρες. Εξάλλου αυτήν την φορά η επίσκεψη θα ήταν οριστική.

Ο Έλμερ γλίστρησε κυριολεκτικά από το καρέ και τράβηξε για την καμπίνα του. Ο ναυτικός του σάκος ήταν ήδη γεμάτος. Έμεναν μόνο τα ρούχα που φορούσε. Φόρεσε ένα μπλουτζίν, ένα πουλόβερ, στρίμωξε τα υπόλοιπα στον σάκο και τον κλείδωσε. Πάνω στην κουκέτα του ήταν μια δερμάτινη κρεμαστή τσάντα, σαν αυτές των ταχυδρόμων που είχε όλα του τα χαρτιά. Από το '65 που είχε καταταγεί στο ναυτικό, κρατούσε σημειώσεις για όλα τα κράτη και όλα τα λιμάνια που είχε βρεθεί. Από τον δεύτερο χρόνο ένα μυθιστόρημα είχε ξεκινήσει να γράφεται στο μυαλό του και σελίδα με την σελίδα είχε βρει τον δρόμο του στο ειδικό τετράδιο που είχε αφιερώσει ο Έλμερ γι' αυτόν τον σκοπό.

Έριξε τον σάκο στην πλάτη, πήρε τον επενδύτη του στο αριστερό του χέρι και την τσάντα του στο δεξί και τράβηξε πάλι για το καρέ. Μόλις μπήκε μέσα, οι ομιλίες σταμάτησαν. Ήταν ο πρώτος που ετοιμάστηκε, κι αυτό, λες και ήταν το σύνθημα ώστε όλοι να πάρουν τον δρόμο για τις καμπίνες τους.

«Θέλεις καφέ;» τον ρώτησε ο καμαρότος. «Η θάλασσα μπορεί να μην σου λείπει αλλά είμαι βέβαιος ότι ο караβίσσιος καφές θα σου λείψει».

Ο Έλμερ του χαμογέλασε και του έκανε νόημα να του φέρει ένα φλυτζάνι.

Ο καμαρότος δεν άργησε να τον σερβίρει και αφού στάθηκε δίπλα του τον ρώτησε: «Πας για Νέα Υόρκη;»

«Θα μείνω εδώ μια εβδομάδα για τα χαρτιά μου. Εσύ;»

«Εγώ υπόγραφα για άλλα τρία χρόνια. Ο Ύπαρχος κανόνισε να πάω για μάγειρας. Θα μείνω έτσι μακριά απ' την θάλασσα για κανένα εξάμηνο».

Χωρίς να συνεχίσει την κουβέντα, ο καμαρότος έφυγε λες και η εξομολόγησή του του αφαιρέσε το στιδήποτε άλλο θα μπορούσε να πει. Ο Έλμερ άφησε τα πράγματά του σε μια άκρη και τράβηξε για το γραφείο του κυβερνήτη. Τον ευχαρίστησε για όλα και του ευχήθηκε κάθε ευτυχία. Ο καπετάνιος του έσφιξε το χέρι και τον παρότρυνε να ξανασκεφτεί την μονιμοποίησή του.

«Το έχω αποφασίσει. Από εδώ και πέρα στεριανός».

«Όπως θέλεις. Τα χαρτιά σου θα είναι έτοιμα σε όχι περισσότερο από μια εβδομάδα. Πού θέλεις να σου παραδοθούν;»

«Θα μείνω αυτό το διάστημα στο Χάρμπορ Ρεσόρτ».

«Ωραία, θα φροντίσω τα χαρτιά σου να σου παραδοθούν εκεί. Και πάλι σου εύχομαι τα καλύτερα».

Ο Ύπαρχος ήταν πιο εγκάρδιος. Τον χτύπησε στην πλάτη και του ζήτησε αν ποτέ χρειαζόταν το οτιδήποτε να μην δίσταζε και να τον αναζητούσε.

Ο Έλμερ ύστερα κι από αυτό πήρε τα πράγματά του και τράβηξε για την κλίμακα του σκάφους. Τα καταστρώματα ήταν άδεια. Όλο το κατώτερο πλήρωμα είχε ήδη φύγει. Ένοιωσε ένα σφίξιμο αλλά προχώρησε με αργά βήματα απολαμβάνοντας αυτό που ο ίδιος θεωρούσε σαν μια τελευταία βόλτα στις προβλήτες του ναυστάθμου.

Ο Έλμερ συνέχισε να περπατάει και μετά από λίγο έβγαινε από την βάση. Πλησίασε την πιάτσα με τα ταξί και μπήκε στο πρώτο που βρήκε.

«Πού πάμε;» τον ρώτησε ο οδηγός.

Ο Έλμερ αντί για απάντηση έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτί που επάνω του ήταν γραμμένη μια διεύθυνση και την έδωσε στον οδηγό. Αυτός την κοίταξε κάπως περίεργα, κούνησε το κεφάλι του κι έβαλε μπροστά σαν να μην πίστευε πως ένας νεαρός άντρας είχε διαλέξει αυτό το ξενοδοχείο.

Λίγο αργότερα άφηνε τον Έλμερ στην είσοδο του ξενοδοχείου Χάρμπορ Ρεσόρτ. Αυτός πλήρωσε, πήρε τα πράγματά του και τράβηξε για την ρεσεψιόν. Η κοπέλα στην ρεσεψιόν τον κοίταξε καλά καλά σαν να μην πίστευε πως κάποιος αξιωματικός είχε επιλέξει να μείνει μια ολόκληρη εβδομάδα στο ξενοδοχείο τους. Ο Έλμερ της χαμογέλασε, της άφησε την ταυτότητά του, πήρε το κλειδί που του έδωσε, έριξε μια ματιά στην κλειδοθήκη, και μόνο τότε η κοπέλα κατάλαβε πως δεν του είχε πει σε ποιόν όροφο ήταν το δωμάτιό του.

«Σας έβαλα στον τρίτο», τον ενημέρωσε με γλυκύτητα. «Τα δωμάτια εκεί έχουν καλύτερη θέα».

Ο Έλμερ έριξε τον σάκο στην πλάτη του και προχώρησε προς το ασανσέρ. Ο γκρουμ που μόλις εκείνη την στιγμή εμφανίστηκε, έσπευσε κοντά του και προσφέρθηκε να πάρει τα πράγματά του. Ο Έλμερ του έδωσε την τσάντα του και το κλειδί του δωματίου. Ο μικρός άνοιξε την πόρτα του ασανσέρ και την κράτησε για να μπει μέσα. Μπήκε κι αυτός, πάτησε το κουμπί για τον τρίτο και χαμογέλασε αμήχανα στον Έλμερ.

«Η Κάθριν σας έδωσε το καλύτερο δωμάτιο».

Με την σειρά του ο Έλμερ του χαμογέλασε και τον ρώτησε διάφορα για την γύρω περιοχή. Ο μικρός δεν σταμάτησε να μιλάει ακόμα και όταν τον οδήγησε στο δωμάτιό του. Ο Έλμερ πάντα χαμογελαστός, του έδωσε ένα πουρμπουάρ κι εκείνος αποφάσισε τελικά να φύγει κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Ο Έλμερ βρέθηκε μόνος και μόνο τότε συνειδητοποίησε πως εδώ και πολύ καιρό είχε να βρεθεί σ' αυτήν την κατάσταση. Κάπου βαθιά μέσα του ένοιωσε λίγο τρόμο. Την μοναξιά την φοβόταν και η ζωή στο καράβι, του είχε δώσει απλόχερα πολύ κόσμο που ζώντας την δική του ζωή ο καθένας, όλοι μαζί, ήταν σαν ένα μελίσσι που βοηθούσε να ξεπερνούνται τέτοια συναισθήματα. Άνοιξε τον σάκο με τα πράγματά του και προσπάθησε κάπως να τα τακτοποιήσει στην ντουλάπα του δωματίου. Ήταν ένα απλό δωμάτιο και η θέα αν και ανοικτή μπροστά του, δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο. Ο κόλπος που σχημάτιζαν τα ποτάμια της περιοχής πριν χυθούν στον ωκεανό, μαζί με πολλά κατάρτια από διάφορων ειδών σκάφη, δεν πρόσφεραν στον παρατηρητή αυτό που κάποιος θα ήθελε. Όμως ο Έλμερ θα έμενε εδώ την απαραίτητη εβδομάδα για να πάρει τα χαρτιά της απόλυσής του.

Την δεύτερη ημέρα της παραμονής του ήταν που το αποφάσισε. Ήθελε ν' αγοράσει μια μοτοσυκλέτα. Αυτό το μεταφορικό μέσο πάντα τον τράβαγε και πια είχε έρθει ο καιρός να πραγματοποιήσει την επιθυμία του με μια μηχανή καλύτερη από εκείνη που είχε παλιά.

Την επομένη το πρωί, κατέβηκε στην πόλη και αναζήτησε ένα μαγαζί που πουλούσε μοτοσυκλέτες. Με το που μπήκε μέσα η ματιά του έπεσε σε μια μηχανή που βρισκόταν κάπως παράμερα. Ήταν μια Χάρλεϊ. Όταν ρώτησε, ο πωλητής τον ενημέρωσε ότι ήταν ελαφρώς μεταχειρισμένη αλλά αν την ήθελε ήταν μια καλή ευκαιρία να την αποκτήσει. Ο Έλμερ συμφώνησε, τακτοποίησε τα απαραίτητα χαρτιά και κανόνισε να την παραλάβει σε δυο ημέρες. Θα της έκαναν ένα σέρβις και θα φρόντιζαν να έχουν και τον εξοπλισμό που ζήτησε ο Έλμερ, ένα κράνος, ένα δερμάτινο μπουφάν και μια δερμάτινη θήκη σέλλας που εφάρμοζε στο πίσω μέρος της μηχανής και πρόσφερε δύο αποθηκευτικούς χώρους. Η μηχανή ήταν ό,τι έπρεπε για μεγάλα ταξίδια.

Να δω που θα πάμε παρέα! Σκέφτηκε και ξαφνικά η μοναξιά του του φάνηκε ακόμα μεγαλύτερη.

Ο Έλμερ έφυγε από το μαγαζί κι άρχισε να περιπλανιέται στην πόλη.

Δεν είχε και πολλά καταστήματα για να περάσει την ώρα του αλλά εκεί, σ' έναν μικρό δρόμο, ένα βιβλιοπωλείο, τράβηξε την προσοχή του. Μπήκε μέσα κι άρχισε να περιεργάζεται τα διάφορα βιβλία. Ένα από αυτά του έκανε ιδιαίτερη εντύπωση. Ήταν ένα βιβλίο ενός Λιβανέζου συγγραφέα που δεν τον είχε μέχρι τότε ξανασυναντήσει, του Καλίλ Τζιμπράν. Το βιβλίο είχε τον τίτλο *Ο Προφήτης*. Ο ιδιοκτήτης τον είδε που περιεργαζόταν το βιβλίο και τον πλησίασε.

«Καλημέρα σου», του είπε και συνέχισε. «Αν σ' ενδιαφέρει το βιβλίο αυτό, το έχω και σε μια ειδική έκδοση εμπλουτισμένο με τους ζωγραφικούς πίνακες του συγγραφέα».

Ο Έλμερ του ζήτησε να το δει και λίγο μετά έφευγε κρατώντας το ξεχωριστό αυτό βιβλίο στα χέρια του. Γύρισε στο ξενοδοχείο αναθαρρεμένος. Παράγγειλε έναν καφέ και άραξε στο σαλόνι έχοντας το βιβλίο πάνω στο τραπέζακι. Το κοίταζε και δεν έλεγε να το ανοίξει.

Και τότε συνέβη το πιο παράξενο πράγμα. Ένοιωσε μια σκιά πίσω του. Γύρισε και είδε ένα ηλικιωμένο άντρα να του χαμογελάει.

«Εξαιρετικό βιβλίο», τον άκουσε να του λέει.

«Δεν ξέρω, τώρα το αγόρασα», ήταν η απάντησή του Έλμερ.

«Αν οι απόψεις του σ' ενδιαφέρουν, να επισκεφτείς το κοινόβιο που χρησιμοποιεί αυτό το βιβλίο σαν καταστατικό χάρτη».

Ο Έλμερ πήρε μια έκφραση απορίας. Ο άντρας τον είδε και συνέχισε σαν να γνώριζε τον Έλμερ από παλιά.

«Κάποιοι νεαροί το λειτουργούν. Είναι λίγο βορειότερα από το Πίτσμπουργκ».

Ένα πιτσιρίκι εκείνη την στιγμή φάνηκε από το πουθενά και άρχισε να τραβολογάει τον γέρο. «Παππού, ο μπαμπάς σε περιμένει στο αυτοκίνητο».

Ο γέρος χαμογέλασε στον Έλμερ και ακολούθησε τον πιτσιρίκο. Ο Έλμερ πήρε το βιβλίο στα χέρια του και το άνοιξε τυχαία. Το κεφάλαιο διαπραγματευόταν τον πόνο. Διάβασε μόνο μια πρόταση και έκλεισε πάλι το βιβλίο. Η πρόταση του καρφώθηκε στο μυαλό. Έλεγε: *Τον περισσότερο πόνο σας, τον διαλέγετε μόνοι σας.*

Οι επόμενες ημέρες πέρασαν γρήγορα. Παρέλαβε και την Χάρλεϋ και για να την συνηθίσει έκανε μικρές βόλτες στα κοντινά. Την έκτη ημέρα ήρθαν και τα χαρτιά του. Πλήρωσε από βραδύς για την παραμονή του, στρίμωξε τα πράγματά του στις θήκες της σέλλας και ήταν έτοιμος

πρωί-πρωί να ξεκινήσει για το πατρικό του. Προς στιγμήν θέλησε να ειδοποιήσει τους δικούς του αλλά σύντομα άλλαξε γνώμη. Αν κουραζόταν δεν θα έκανε την διαδρομή σε μια ημέρα οπότε δεν χρειαζόταν να έχει επιπλέον την υποχρέωση να ενημερώνει τους γονείς του.

Λίγο μετά το μεσημέρι είχε φτάσει στην διασταύρωση για το κοινόβιο. Σταμάτησε την μοτοσυκλέτα του στην άκρη του δρόμου, μην έχοντας αποφασίσει τι ήθελε τελικά να κάνει. Γρήγορα όμως ξεπέρασε το δίλλημα και συνέχισε τον δρόμο του.

Δεν είμαι έτοιμος για μια τέτοια αλλαγή, σκέφτηκε και προσπάθησε να συγκεντρωθεί στον δρόμο που ανοιγόταν αμείλικτος μπροστά του.

Αρκετά αργά το βράδυ παρκάρισε την μηχανή του έξω απ' το πατρικό του. Έριξε τα πλαϊνά σαμάρια στην πλάτη και χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Από μέσα ακούστηκε φασαρία και λίγο μετά η μητέρα του άνοιξε την πόρτα. Τον κοιτούσε και δεν πίστευε στα μάτια της.

«Ποιός είναι;» ακούστηκε η φωνή του πατέρα του από το σαλόνι.

«Ο Έλμερ», απάντησε εκείνη.

«Ο ποιός;» ξαναρώτησε εκείνος.

Ο Έλμερ αγκάλιασε την μητέρα του, έριξε τα σαμάρια δίπλα στην πόρτα και προχώρησε στο σαλόνι. Ο πατέρας του είχε σηκωθεί και πλησίαζε προς την πόρτα. Μόλις τον είδε, τα έχασε.

«Τί θέλεις εδώ; Έγινε τίποτα;» τον ρώτησε χωρίς να πιστεύει σ' αυτό που έβλεπε.

«Με το ναυτικό τελείωσα και γύρισα σπίτι», του απάντησε ο Έλμερ και έσπευσε να τον αγκαλιάσει.

«Όλα καλά;» ρώτησε ο πατέρας του για να εισπράξει ένα χτύπημα στην πλάτη.

Έτσι πιασμένοι προχώρησαν και καθίσαν στο σαλόνι.

«Λοιπόν. Για πες μου τις λεπτομέρειες;» βιάστηκε να ρωτήσει ο πατέρας του.

Ο Έλμερ κάθισε όσο πιο αναπαυτικά μπορούσε κι άρχισε να του λέει τα τελευταία του νέα.

«Με μηχανή; Και πού είναι τώρα;»

«Έξω απ' το γκαράζ. Να την βάλω μέσα λες καλύτερα; Έ;»

«Οπωσδήποτε. Ποτέ δεν ξέρεις αν και δεν έχουμε τέτοια κρούσματα στην γειτονιά μας».

Ο Έλμερ σηκώθηκε και ανοίγοντας την εσωτερική πόρτα, μπήκε στο γκαράζ. Άνοιξε την γκαραζόπορτα κι έσυρε μέσα την μηχανή. Μέχρι να

ξαναγυρίσει, η μητέρα του είχε ξεκινήσει την προετοιμασία του βραδινού φαγητού.

«Ελάτε στην κουζίνα να μου κάνετε παρέα. Θέλω κι εγώ να μάθω τα νέα σου», του είπε την ώρα που πέρναγε απ' την κουζίνα.

Σε λίγο ο Έλμερ με τον πατέρα του καθόντουσαν στο τραπέζι της κουζίνας ανοίγοντας δυο μπύρες.

«Και τί λες να κάνεις; Δημοσιογραφία;» ρώτησε ο πατέρας του προσπαθώντας να κρύψει την ανησυχία του.

«Μπα, δεν αντέχω το κυνήγι των ειδήσεων. Έμαθα πως ζητάνε δημοσιογράφους για το τμήμα επιμέλειας βιβλίων στο πανεπιστήμιο. Λέω να κάνω αίτηση».

«Μα δεν χρειάζεται προϋπηρεσία;» ρώτησε η μητέρα του που είχε στημένα τ' αυτιά της στην κουβέντα τους.

«Χρειάζεται αλλά σαν βετεράνος του ναυτικού κάτι μπορεί να γίνει».

Ήταν η σειρά του Έλμερ να τους ρωτήσει για τα δικά τους νέα και πες το ένα πες το άλλο, πέρασε η ώρα. Η μητέρα του κάποια στιγμή είχε φύγει και όταν γύρισε τον ενημέρωσε πως το δωμάτιό του ήταν έτοιμο.

«Μόνο πάρε τα πράγματά σου γιατί προσπάθησα αλλά τα άτιμα είναι βαριά».

Οι ημέρες περνούσαν και όπως είχε υπολογίσει ο Έλμερ, με τις συστατικές επιστολές απ' το Ναυτικό δεν άργησε όχι μόνο να βρει δουλειά στο πανεπιστήμιο αλλά όταν άνοιξε μια θέση να βρεθεί και βοηθός κάποιου καθηγητή στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης. Ο ίδιος είχε διαλέξει τώρα να μένει στον τελευταίο όροφο ενός διαμερίσματος στον Νότιο Τρίτο δρόμο, κοντά στο δημοτικό σχολείο Άρμπορ. Το πατρικό του ήταν στην άλλη άκρη του Μπρούκλιν, στον Ανατολικό Πεντηκοστό Τέταρτο δρόμο. Η δικαιολογία για να μην μείνει στον δρόμο με τα χαμηλά σπίτια των γονιών του ήταν ακριβώς αυτή. Ήθελε να μένει όσο πιο ψηλά γινόταν. Του άρεσε να βγαίνει στο μπαλκόνι του και να βλέπει χαμηλά την κίνηση των δρόμων. Αυτό που δεν ήθελε να πει σε κανέναν ήταν πως δεν αισθανόταν καλά με πολλούς ανθρώπους και ακόμα και με τους πολύ οικείους του, είχε το ίδιο πρόβλημα. Μετά τα χρόνια στο Ναυτικό, αυτό είχε εμφανιστεί για καλά. Ήταν έναν μοναχικός τύπος με όλα τα συνεπακόλουθα.

Στο πανεπιστήμιο γνωρίστηκε μέσω του καθηγητή του με δυο-τρεις καλούς εκδοτικούς οίκους και πριν καλά καλά το καταλάβει ξεκίναγε

μια καινούργια καριέρα. Έγινε διορθωτής κειμένων και σύντομα επιμελητής εκδόσεων. Παραιτήθηκε απ' το Πανεπιστήμιο, γέμισε με λεξικά κι εγκυκλοπαίδειες το γραφείο του στο σπίτι και πλέον εργαζόταν εκεί.

Απ' το σπίτι του έφτασε να μην βγαίνει και πολύ συχνά κι ευτυχώς που κάποιοι παλιοί φίλοι και γείτονες τον έβγαζαν με το ζόρι και τον τραβολόγαγαν στα διάφορα μπαρ κι εστιατόρια από τα οποία είναι γεμάτο το Μπρούκλιν αλλά και το διπλανό Μανχάταν. Ο τρόπος όμως της ζωής που επέλεξε ν' ακολουθήσει τον είχε καταντήσει απόμακρο.

Κι όλες τις ώρες του έγραφε. Η γραφομηχανή του, μια IBM μοντέλο D, έβγαζε φωτιές έτσι που χτύπαγε τα πλήκτρα της. Έγραφε, διόρθωνε κι έσχιζε τις σελίδες για να τις ξαναγράψει. Μια επιθυμία που είχε να γράψει το δικό του βιβλίο, πέρασε στις καλένδες. Μια πρώτη γραφή που είχε κάνει αρχειοθετήθηκε στα αζήτητα μαζί με όσες σημειώσεις είχε κρατήσει από την ζωή του στο ναυτικό.

Ήταν Μάιος του 1970, ανήμερα στα γενέθλιά του, όταν έχοντας αφήσει την τελευταία του επιμέλεια στο ταχυδρομείο, αποφάσισε να κάνει μια μεγάλη βόλτα περπατώντας. Διέσχισε την γέφυρα του Μπρούκλιν και συνέχισε δυτικά στο Μανχάταν. Δεν σκεφτόταν απολύτως τίποτα. Έμοιαζε με ρομπότ που περπατούσε σαν κουρδισμένο. Όταν συνήλθε, συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν έξω από το μουσείο των Ινδιάνων. Και πάλι χωρίς να το σκεφτεί ιδιαίτερα μπήκε στον χώρο του μουσείου κι άρχισε να ξαναγείται στα διάφορα εκθέματά του, κάτι που είχε κάνει αρκετές φορές στο παρελθόν αν κι αυτήν την φορά η όλη βόλτα του είχε κάτι το περίεργο. Δεν ήταν απλά η βόλτα ενός μοναχικού τύπου που στα απρόσωπα εκθέματα κατέγραφε την δική του απουσία από τα δρώμενα, αυτήν την φορά ήταν σαν κάτι να περίμενε.

Και τότε την είδε. Ήταν μια όμορφη μελαχρινή κοπέλα, με λεπτό σώμα, ωραία χαρακτηριστικά, που φόραγε κι αυτή τζιν και μια ζακέτα σ' ένα παράξενο μπλε χρώμα, που όμως ήταν ακριβώς ίδιο με το χρώμα του δικού του πουλόβερ. Στάθηκαν απέναντι ο ένας στον άλλο χωρίς να ξέρουν τι να πουν.

Πρώτη αντέδρασε η κοπέλα. Του χαμογέλασε και του είπε με μια φωνή που δεν την ξέχασε ποτέ του: «Με λένε Μάριαν και απ' ότι βλέπω έχουμε τα ίδια γούστα, τουλάχιστον στα χρώματα».

Ο Έλμερ άπλωσε το χέρι του σε μια χειραψία και της χαμογέλασε. «Εγώ είμαι ο Έλμερ, κι αν δεν έχεις σχέση με τον Μπαγκς Μπάνυ ή τον

Ντάφν Ντακ, δεν έχεις κανέναν φόβο, αν και βέβαια δεν έχω καμία σχέση με τον ομώνυμο ήρωα των καρτούν».

Η Μάριαν έβαλε τα γέλια. Περίμενε για λίγο και βλέποντας ότι ο Έλμερ είχε κάπως μπλοκάρει συνέχισε: «Μπα, στην πραγματικότητα πρέπει να είσαι ο Έλμερ Φαντ γιατί μόνο εκείνος πάθαινε γλωσσοδέτες. Αν όμως δεν έχεις να μου πεις τίποτα άλλο, να πηγαίνω. Χάρηκα που σε γνώρισα Έλμερ, όποιο επώνυμο κι αν έχεις».

«Ρόμπινσον, Έλμερ Ρόμπινσον κι αν θα ήθελες ευχαρίστως να σε κεράσω κάτι εδώ απέναντι στο Μεξικάνικο», της απάντησε κι αμέσως κατάλαβε ότι δεν υπήρχε τίποτα χειρότερο να πει σε μια όμορφη κοπέλα που παραδόξως είχε πιάσει κουβέντα μαζί του.

«Τελικά Έλμερ είσαι πολύ Έλμερ Φαντ. Δεν μου λες; Το ψευδώνυμό σου είναι το Ρόμπινσον; Μια κοπέλα ποτέ δεν την κερνάνε μεσημεριάτικα μεξικάνικο. Αν θέλεις όμως, το βράδυ, πάμε σε κανένα μπαράκι».

Έγραψε μια διεύθυνση κι ένα όνομα σ' ένα χαρτί απ' το τετράδιο που κρατούσε και του το έδωσε. Ο Έλμερ το πήρε και διάβασε το όνομα. *Μάριαν Ντέλαγουερ.*

«Στις οκτώ είναι καλά;» την ρώτησε.

«Μια χαρά», του απάντησε και μπήκε σ' ένα απ' τα γραφεία του μουσείου.

Ο Έλμερ έμεινε έξω απ' το γραφείο σκεπτικός. Μπορεί να μην ήταν ο τύπος που οι γυναίκες έτρεχαν από πίσω του, αλλά τον είχε τον τρόπο του με το γυναικείο φύλο αν και τίποτα δεν κρατούσε για πολύ. Η μοναχικότητά του πάντα κέρδιζε στο παιχνίδι των σχέσεων. Αυτό όμως που έζησε εκείνο το πρωινό, πρώτη φορά του συνέβη. Ένοιωθε σαν να την ήξερε και συγχρόνως σαν να βρισκόταν μπροστά στο πιο πρωτόγνωρο πράγμα. Έφυγε απ' το μουσείο μην ξέροντας τι να υπολογίσει για το όλο συμβάν. *Ευτυχώς που τέλειωσα με την επιμέλεια!* σκέφτηκε κι αυτό ήταν που του έδωσε το τελειωτικό χτύπημα. *Γιατί ευτυχώς;* αναρωτήθηκε κι ένοιωσε ότι μια θύελλα ερχόταν που θα του άλλαζε εντελώς την ζωή του.

Στις οκτώ ακριβώς σταματούσε την μοτοσυκλέτα του έξω από την διεύθυνση που του είχε δώσει η Μάριαν, στην οδό Ρίτσαρντσον, πίσω από τον σταθμό του Μετρό του Γουέικφιλντ, στο βόρειο Μπρονξ. Ήταν μια παλιά μονοκατοικία, ξύλινη, όπως τα περισσότερα σπίτια της περιοχής. Ανέβηκε τα τρία σκαλιά και δεν πρόλαβε να χτυπήσει το κουδούνι όταν

η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε η Μάριαν χαμογελώντας. Τον κοίταξε κι έβαλε τα γέλια.

«Είσαι όλο εκπλήξεις Έλμερ, αλλά μάλλον θα πρέπει ν' αλλάξω το ντύσιμό μου», του είπε και του έδειξε τον καναπέ. «Κάθισε μέχρι να γυρίσω».

Μόλις εκείνη την στιγμή ο Έλμερ κατάλαβε πως το ντύσιμό της δεν ήταν για μοτοσυκλέτα. Τα έβαλε με τον εαυτό του. Κατάλαβε ότι ήταν λάθος του αλλά ήταν αργά και δεν μπορούσε με τίποτα να το διορθώσει. Δεν πέρασε λίγη ώρα και η Μάριαν εμφανίστηκε ντυμένη με παντελόνι κι ένα δερμάτινο σακάκι.

«Μην μου πεις μόνο να φορέσω κράνος, αποκλείεται! Λοιπόν; Πού λες να πάμε;»

Δεύτερο πλήγμα για τον Έλμερ. Την κοίταγε χωρίς να μιλάει.

Τότε άκουσε μια φωνή πίσω του να λέει με κάπως παράξενη προφορά: «Ο φίλος σου για λευκός είναι λιγομίλητος».

Γύρισε και βρέθηκε μπροστά σ' έναν μεγαλόσωμο άντρα, ντυμένο απλά αλλά με χτένισμα που ήταν καθαρά ινδιάνικο. Τα έχασε. Η Μάριαν έβαλε ξανά τα γέλια.

«Να σου συστήσω τον πατέρα μου. Όπως κατάλαβες είναι Ινδιάνος. Αυτό με κάνει βέβαια Ινδιάνα αλλά φαντάστηκα ότι θα το είχες καταλάβει μετά την πρωινή μας συνάντηση στο Μουσείο. Οι πιο πολλοί εκεί μέσα είναι δικοί μας».

Ο Έλμερ μόλις εκείνη την στιγμή κατάφερε να χαμογελάσει και να δώσει το χέρι του σε μια εγκάρδια χειραψία με τον άντρα που δεν πρέπει να ήταν και ιδιαίτερα μεγάλος σε ηλικία. *Περασμένα τα σαράντα πέντε*, σκέφτηκε, *αλλά πόσο;*

«Με λένε Γκρίζο Λύκο αλλά εσύ μείνε στο Λου, είναι πιο στα αμερικάνικα μέτρα. Μάριαν εγώ φεύγω, καλά να περάσετε, όπου κι αν πάτε».

Χτύπησε τον Έλμερ στην πλάτη κι εξαφανίστηκε τόσο αθόρυβα όσο είχε εμφανιστεί.

Ο Έλμερ τότε ρώτησε την Μάριαν: «Σ' αρέσει η τζαζ;»

«Έχεις κάτι καλό κατά νου;»

«Το Μπλου Νόουτ στο Μανχάταν είναι ωραίο μαγαζί κι έχει ορχήστρα τζαζ».

«Πάμε, καλό ακούγεται. Εξάλλου μια Ινδιάνα σε Jazz Bar είναι κάτι κοινότυπο».

Έβαλε τα γέλια απ' το απορημένο του ύφος και προχωρώντας προς

την πόρτα την άνοιξε και βγήκε έξω. Το βράδυ ήταν γλυκό αλλά η θερμοκρασία δεν ήταν πάνω από εξήντα βαθμούς Φαρενάιτ, κάτι που τους έκανε να κουμπώσουν τα τζάκετ τους και να σηκώσουν τους γιακάδες.

Λίγη ώρα μετά ο Έλμερ σταματούσε την μοτοσυκλέτα του στο κλειστό γκαράζ της οδού Μινέτα, πίσω ακριβώς απ' το μπαρ που θα πήγαιναν. Η Μάριαν χαμογελούσε δείχνοντας ευχαριστημένη. Τον έπιασε αγκαζέ και ξεκίνησαν για το μπαρ. Ήταν σχετικά νωρίς και ο κόσμος ήταν λίγος. Κάθισαν σε μια γωνιά και μια σερβιτόρα πήρε την παραγγελία τους. Ο Έλμερ άρχισε να παρατηρεί την Μάριαν με προσοχή.

«Τί κοιτάς με τέτοια προσήλωση;»

«Είσαι όμορφη γυναίκα», είπε όσο πιο απλά μπορούσε.

«Φαντάστηκα ότι αυτό το είχες καταλάβει απ' την πρώτη στιγμή αλλά η έκφρασή σου άλλο λέει».

«Πράσινα μάτια;»

«Τώρα μάλιστα. Ινδιάνα με πράσινα μάτια; Σ' αυτόν τον κόσμο καλέ μου όλα γίνονται».

Ο Έλμερ συνέχισε να την κοιτάει χωρίς να μιλάει.

«Φοβάμαι πως πρέπει να συστηθούμε. Η γνωριμία μας ήταν πολύ σύντομη και για μένα δεν ξέρεις τίποτα, αν είμαι παντρεμένη, αν έχω κανένα παιδί...»

Ο Έλμερ άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

«Ούτε το ένα, ούτε το άλλο αλλά πρέπει να ξέρεις πως είμαι μοναχοπαίδι, η μητέρα μου έχει πεθάνει από τότε που ήμουνα πέντε χρονών, έχω σπουδάσει κοινωνιολογία κι είμαι είκοσι δύο χρόνων. Η σειρά σου».

Τον Έλμερ ήταν σαν να τον χτύπησε κεραυνός.

«Έχω σπουδάσει δημοσιογραφία και είμαι είκοσι οκτώ», άρχισε να της λέει με ήρεμη φωνή αφού τελικά κατάφερε να ξεπεράσει το αρχικό του σοκ. Άπλωσε το χέρι του και έπιασε το δικό της. «Χαίρομαι που είσαι εδώ».

«Κι εγώ», του απάντησε αυτή και τράβηξε το χέρι της διακριτικά.

«Συμβαίνει κάτι;» την ρώτησε κοιτώντας μια το χέρι του και μια το δικό της.

«Αυτό που συμβαίνει είναι ότι το χέρι σου μου φέρνει... παραπάνω ευχαρίστηση απ' ότι επιτρέπεται».

«Και πού είναι το κακό;»

Ήταν η σειρά της να τον κοιτάξει βαθιά στα μάτια.

«Γιατί με κοιτάς έτσι; Είμαι ωραίος;»

«Όμορφος όχι, τουλάχιστον όχι με την κλασσική έννοια, σίγουρα όμως γοητευτικός, αλλά αυτό το ξέρεις. Αυτό όμως που δεν ξέρεις είναι πως εμένα μ' αρέσεις γι' αυτό που βγάζεις, όχι αυτό που φαίνεται, χαλάρωσε λοιπόν και πες μου, μόνο η τζαζ σου αρέσει;»

«Όχι βέβαια, κατά βάση είμαι οπαδός των μπλουζ».

«Για μαύρος έχεις πολύ ανοικτό χρώμα. Από πού είναι η καταγωγή σου;»

«Και οι γονείς μου γεννήθηκαν στο Μπρούκλιν. Οι παππούδες έχουν έρθει από Ιρλανδία».

«Βρώμο Ιρλανδός; Θεέ μου που έμπλεξα!»

«Ένας Ιρλανδός και μια Ινδιάννα στο Μπρούκλιν!»

«Θα ήθελες, αλλά βρισκόμαστε στο Μανχάταν».

«Συγγνώμη, στο Μανχάταν».

«Με το κρύο που έχει μάλλον θα την βγάλουμε στο Μπρούκλιν οπότε να σε ρωτήσω από τώρα, έχεις κανέναν καναπέ στο σπίτι σου;»

«Μπορείς να πάρεις το κρεβάτι μου, θα κοιμηθώ εγώ στο καναπέ».

«Είπα κάτι το διαφορετικό; Αα, τον καναπέ δεν τον σκέφτηκα για να κοιμηθώ εγώ», του απάντησε κι έβαλε τα γέλια.

Συνέχισαν ν' ανταλλάσσουν πειράγματα και μέσα από την τόσο περίεργη αυτή συνδιαλλαγή να γνωρίζονται όλο και καλύτερα. Όταν χαράματα πια αποφάσισαν να φύγουν, ήταν πλέον δυο φίλοι που ήξεραν πολλά ο ένας για τον άλλο. Ο Έλμερ πρώτη φορά στην ζωή του ένοιωσε ν' ανοίγεται τόσο πολύ σε μια ξένη γυναίκα. Ένοιωσε σαν να σπάει η μοναχικότητά του.

Σε λιγότερο από πέντε λεπτά βρισκόντουσαν έξω απ' το σπίτι του. Ο χώρος πάρκινγκ για την μοτοσυκλέτα του δεν ήταν ιδιαίτερα μακριά και πολύ σύντομα έμπαιναν στο τετραώροφο κτίριο που έμενε.

«Στην κορυφή είπαμε;» τον ρώτησε με κάπως ειρωνικό τρόπο.

«Ναι, όσο πιο ψηλά, τόσο πιο καλά», της απάντησε. «Αν είσαι κουρασμένη να σε πάρω στα χέρια».

«Γιατί; Το ασανσέρ δεν δουλεύει;»

«Εδώ και χρόνια αρνείται να κινηθεί!» της απάντησε προσπαθώντας ν' αστερευτεί μ' αυτό που μέχρι τότε δεν του έκανε καμιά εντύπωση.

Δεν του απάντησε κι άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλιά. Ο Έλμερ μόλις έφτασαν έξω από την πόρτα του, την άνοιξε, άναψε τα φώτα και της έκανε νόημα να μπει. Εκείνη μπήκε, κι αφού έκανε μερικά βήματα μέσα

στάθηκε διακριτικά στο πλάι. Ο Έλμερ κλείδωσε και προχώρησε τον μακρύ διάδρομο προς το σαλόνι βγάζοντας το μπουφάν του. «Να φέρω τα ρούχα μου και να στρώσω τον καναπέ».

«Φέρτα και θα στρώσω εγώ. Μια κουβέρτα μου φτάνει».

«Εσύ θα κοιμηθείς στο κρεβάτι», της απάντησε.

«Αποκλείεται. Αυτό που σου είπα ήταν αστείο, δεν σκοπεύω να σε βγάλω απ' το κρεβάτι σου».

Ο Έλμερ δεν της μίλησε αμέσως αλλά σταμάτησε, γύρισε προς το μέρος της και την κοίταξε με πολύ γλυκό τρόπο για λίγο.

«Μάριαν, θέλω να σε παρακαλέσω να κοιμηθείς στο κρεβάτι μου. Αρκετά σε ταλαιπώρησα, δεν υπάρχει λόγος να την βγάλεις ξύπνια. Απ' το κρεβάτι σου σ' έναν ξένο καναπέ, θα είναι δύσκολο».

«Ενώ από το κρεβάτι μου σ' ένα άλλο κρεβάτι είναι πιο εύκολο;»

Δεν της απάντησε κι έκανε να φύγει. Τον έπιασε από το χέρι και τον σταμάτησε.

«Υπάρχει κι άλλη λύση», του είπε και χωρίς να περιμένει να της απαντήσει συμπλήρωσε: «Να κοιμηθούμε και οι δύο στο κρεβάτι σου. Πώς σου φαίνεται η ιδέα μου;»

Ο Έλμερ αντί για άλλη απάντηση έσκυψε και την πήρε στα χέρια. Εκείνη τον αγκάλιασε και τον φίλησε τρυφερά στο στόμα.

«Ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα δεν φανταζόμουν ότι θα κάνω έρωτα με τον Έλμερ Φαντ».

«Εγώ πάλι από μικρός φαντασιωνόμουν ότι είχα ερωτική σχέση με την Ποκαχόντας».

«Να φοβάσαι τον Γκρίζο Λύκο», του απάντησε και τον δάγκωσε στον λαιμό.

Το πρωί άργησαν να ξυπνήσουν. Πρώτος σηκώθηκε ο Έλμερ. Έφτιαξε καφέ και προσπαθούσε να φανταστεί τι άλλο θα χρειαζόταν. Στο ψυγείο του είχε διάφορες μαρμελάδες και φρυγανιές αλλά τίποτα άλλο που θα μπορούσε να κάνει την διαφορά. Η Μάριαν εμφανίστηκε φορώντας μια μπλούζα του.

«Άργησα αλλ' από εδώ είμαι μάλλον πιο κοντά. Πώς όμως θα πάω;»

«Θα σε πάω εγώ. Τί θέλεις να φας;»

«Να φάω; Καφέ κι αυτόν σκέτο. Πάω να ντυθώ».

Ο Έλμερ της έβαλε καφέ απ' την καφετιέρα και πήγε κι αυτός στο δωμάτιο να πάρει τα πράγματά του. Η Μάριαν ήταν στο ντους. Πήρε τα

ρούχα του και γύρισε στο σαλόνι. Μετά από λίγο εμφανίστηκε κι εκείνη.

«Τί ώρα σχολάς;» την ρώτησε.

«Στις δυο, γιατί ρωτάς;»

«Να έρθω να σε πάρω», της απάντησε χαμογελώντας.

«Δεν χρειάζεται, θα πάρω τον υπόγειο. Αν θέλεις όμως έλα στις οκτώ στο σπίτι μου. Θα σου κάνω το τραπέζι, μόνο που μετά θα πρέπει να γυρίσεις σπίτι σου. Ο Γκρίζος Λύκος δεν επιτρέπει φιλοξενίες. Πάμε;»

Η ζωή του Έλμερ από εκείνη την ημέρα άλλαξε ριζικά. Κι οι εβδομάδες περνούσαν με τον Έλμερ να εργάζεται όλο και πιο μανιωδώς και να περιμένει την Μάριαν να έρχεται απ' το μουσείο μια ή δυο φορές την εβδομάδα και να μένει μαζί του. Για γράψιμο, ούτε κουβέντα. Για καλή ή κακή του τύχη, αυξήθηκαν κατακόρυφα οι επιμέλειες των βιβλίων που έκανε. Και χωρίς να το καταλάβει μπήκε στα νοητικά χωράφια της Μάριαν. Η κοινωνιολογία άρχισε να τον ενδιαφέρει, κάτι που τον έκανε να χάνεται σε ατελείωτες συζητήσεις μαζί της. Το σπίτι του, τους επόμενους μήνες, έγινε σπίτι τους, με τα βιβλία της σιγά-σιγά να εξαπλώνονται στο σαλόνι του και να διεκδικούν όλο και περισσότερο χώρο στα διάφορα τραπεζάκια και ράφια. Κι αυτό όχι μόνο δεν τον ενοχλούσε αλλά το θεωρούσε και σαν μια απαραίτητη έκβαση της σχέσης τους.

Ο Γκρίζος Λύκος δεν έδειχνε καθόλου δυσαρεστημένος αν και μια φορά και τάχα τυχαία τον ρώτησε για τους δικούς του.

«Ζούνε κι αυτοί στο Μπρούκλιν», ήταν η απάντησή του κι εκείνη την στιγμή κατάλαβε ότι έπρεπε να περάσει την σχέση του στο επόμενο στάδιο. Και μόνο η ιδέα πάντως τον έβαλε σε σκέψεις.

Τί θα χάσω που ήδη δεν το έχω παραχωρήσει; σκέφτηκε και δεν συνειδητοποίησε πως αυτό ακριβώς που είχε σκεφτεί ήταν η παγίδα της σχέσης τους. Θεωρούσε παραχώρηση το ότι ο ίδιος μαζευόταν σ' όλο και μικρότερο χώρο και δεν κατάλαβε πως η συμβίωση έχει κοινόχρηστους χώρους.

Πήρε τηλέφωνο την μητέρα του και της ζήτησε να κανονίσει ένα τραπέζι προκειμένου να γνωρίσουν, αυτή κι ο πατέρας του, την Μάριαν. Η μητέρα του κατάλαβε. Ήταν η πρώτη φορά που ο γιός της της ζητούσε κάτι τέτοιο. Είχε μπει πια ο Νοέμβρης και η ημέρα των Ευχαριστιών ήταν μια καλή ευκαιρία.

«Να πούμε για τις 25 του μήνα;» τον ρώτησε.

«Ναι, γιατί όχι!» της απάντησε καταλαβαίνοντας την παγίδα στην

ερώτησή της.

«Πόσα άτομα;» τον ξαναρώτησε. «Θα έρθετε μόνοι σας ή θα έρθουν και οι γονείς της;»

Ο Έλμερ αυτήν την φορά δεν της απάντησε. Έπρεπε να κάνει κάτι ακόμα κι έπρεπε να σιγουρευτεί. «Θα σου πω. Έχουμε εξάλλου μέρες μπροστά μας».

Το ίδιο βράδυ ζήτησε απ' την Μάριαν να ξαναπάνε στο Μπλου Νόουτ, το μπαράκι που είχαν πάει στο πρώτο τους ραντεβού.

Η Μάριαν τον κοίταξε παραξενεμένη. «Αύριο μας έχει τραπέζι ο Λου οπότε δεν πρέπει το βράδυ ν' αργήσουμε ιδιαίτερα. Είσαι εντάξει μ' αυτό;»

«Δεν έχω πρόβλημα», της απάντησε και συνέχισε την δουλειά του διορθώνοντας το κείμενο που είχε μπροστά του.

Η Μάριαν με την σειρά της κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας κι άπλωσε τα χαρτιά της. Είχε ξεκινήσει η δεύτερη χρονιά του μεταπτυχιακού της κι είχε πολλές εργασίες να ολοκληρώσει. Σύντομα ξεχάστηκε στις σκέψεις της και στις σημειώσεις που κρατούσε απ' αυτά που διάβαζε.

Ο Έλμερ κατά τις έξι φόρεσε το μπουφάν του κι έφυγε.

«Δεν θ' αργήσω, χρειάζομαι χαρτιά κι ίσως περάσω να παραλάβω κι ένα καινούργιο βιβλίο. Αν παρ' όλα αυτά καθυστερήσω, κάνε το μπάνιο σου ώστε κατά τις εννιά να φύγουμε». Της έστειλε ένα φιλί κι έφυγε.

Η Μάριαν κοίταξε το ρολόι στον τοίχο, κούνησε παραξενεμένη το κεφάλι της και ξαναβυθίστηκε στα βιβλία της. Η ώρα πέρασε γρήγορα κι ο Έλμερ γύρισε κατά τις οκτώ.

«Ακόμα δεν ετοιμάστηκες;» την ρώτησε με απορία.

«Γιατί; Εσύ είσαι έτοιμος; Άσε που ακόμα είναι οκτώ. Στις εννιά δεν είπες;» του απάντησε με αυστηρό τρόπο.

Ο Έλμερ έβαλε τα γέλια. Η Μάριαν συνήθιζε να γυρίζει τις ερωτήσεις που τις έκανε, σε δικές της ερωτήσεις, αλλά αυτό για τον Έλμερ ήταν πια προβλέψιμο και μερικές φορές το εκμεταλλευόταν για να οδηγήσει την συζήτηση εκεί που ήθελε.

«Πάω για μπάνιο. Θα έρθεις;» την ρώτησε.

«Τελικά τί θέλεις; Να πάμε στο Μπλου Νόουτ ή να κάνουμε έρωτα;»

«Και τα δύο», της απάντησε.

«Έλμερ Φαντ έχασες! Άντε κάνε το μπάνιο σου και δεν πρόκειται ν'

αργήσω. Τελειώνω αυτό το κεφάλαιο...»

Δεν ολοκλήρωσε την πρότασή της. Έσκυψε πάνω απ' τα βιβλία της και τα ξέχασε όλα. Ο Έλμερ τελείωσε με το μπάνιο, ντύθηκε και την πλησίασε. Χωρίς να πει λέξη, της έκλεισε τα βιβλία με απαλές κινήσεις και την σήκωσε από την καρέκλα της.

«Μήπως να μείνουμε σπίτι;» του ψιθύρισε κοιτώντας τον στα μάτια.

«Μάριαν Ντέλαγουερ, τσακίσου κι ετοιμάσου γιατί έχω κλείσει τραπέζι, άσε που πεινάω κιόλας!»

Του χαμογέλασε, άρχισε να γδύνεται προκλητικά μπροστά του και όταν είδε ότι αυτός κοιτούσε το ρολόι του, του πέταξε το εσώρουχό της στα μούτρα κι έφυγε για το μπάνιο. Ο Έλμερ χαμογέλασε χωρίς ν' αντιδράσει. Η όλη ατμόσφαιρα του άρεσε αλλά υπήρχε στον αέρα μια φανερό υπεροχή της Μάριαν που ακόμα κι όταν έκανε αυτό που της ζητούσε ήταν σαν να ήταν αυτός να έχανε. Όπως και να 'ταν, εκείνη την ημέρα, είχε ιδιαίτερο άγχος, κάτι που προσπαθούσε με μεγάλη προσπάθεια να κρύψει.

Λίγο αργότερα έφευγαν για το μπαράκι.

«Λοιπόν, θα μου πεις τί τρέχει;» τον ρώτησε μόλις τελείωσαν με την παραγγελία τους.

Την κοίταξε στα μάτια και χωρίς πολλά αλλά και θέλοντας να τελειώνει κάτι που θεωρούσε εκκρεμότητα, της είπε: «Τίποτα το σπουδαίο. Απλά θέλω να με παντρευτείς».

Τον κοίταξε στα μάτια για λίγο χωρίς να μιλάει. Ο Έλμερ τρόμαξε με το βλέμμα της και τα έχασε.

Αυτή, μόλις τον είδε, χαμογέλασε και του απάντησε: «Τώρα υποτίθεται ότι αυτό ήταν πρόταση γάμου;»

«Γιατί; Τί της λείπει;»

«Ένα ερωτηματικό στο τέλος της πρότασης».

«Δηλαδή;»

«Δηλαδή, θέλεις να με παντρευτείς;»

«Αν με ρωτάς, ναι, εγώ το θέλω».

«Έλμερ τα παιχνίδια σου με τις λέξεις σ' άλλες. όχι σε μένα. Αν θέλεις να σου απαντήσω, θα με ρωτήσεις».

Ο Έλμερ έβαλε τα γέλια. «Δεν παίζεσαι με τίποτα. Λοιπόν, Μάριαν Ντέλαγουερ, θέλεις να γίνεις γυναίκα μου;»

«Γυναίκα σου είμαι ανόητε Έλμερ Φαντ!»

«Ποκαχόντας, θέλεις να με παντρευτείς;»

«Αυτό είναι όντως διαφορετικό και ναι, θέλω να σε παντρευτώ. Εσύ θέλεις;»

«Για να στο ζητάω, τί λες;»

«Λέω να με φιλήσεις και να σταματήσεις να μιλάς».

Ο Έλμερ σηκώθηκε απ' την καρέκλα του, την πλησίασε, έσκυψε και την φίλησε τρυφερά στο στόμα. Πριν γυρίσει στην θέση του, έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό κουτάκι και το άφησε μπροστά της. Η Μάριαν το άνοιξε, πήρε το δαχτυλίδι από μέσα και το φόρεσε.

«Έλμερ Ρόμπινσον σ' ευχαριστώ, αλλά το όλο σκηνικό μου άνοιξε την όρεξη. Μπορούμε να φάμε;»

Ο Έλμερ έκανε νόημα στην σερβιτόρα που παρακολουθούσε την σκηνή από απόσταση. Εκείνη αμέσως έφερε την σαλάτα και το κρασί. Τους σερβίρισε και τους ψιθύρισε με σιγανή φωνή,

«Σας εύχομαι να ζήσετε ευτυχισμένοι!»

Την επομένη ο Γκρίζος Λύκος ήταν ο πρώτος που έμαθε τα νέα. Τους αγκάλιασε και τους δυο και τους έσφιξε δυνατά. Δεν είπε την παραμικρή κουβέντα. Τους έδειξε το τραπέζι κι έφερε το φαγητό που είχε ετοιμάσει.

«Στις 25 του μήνα, μας έχει τραπέζι η μητέρα μου», είπε με σοβαρό τρόπο ο Έλμερ. «Θέλω να έρθεις μαζί μας. Την Ημέρα των Ευχαριστιών θα την περάσουμε όλοι μαζί».

Η Μάριαν μόλις τελείωσαν το φαγητό τους, τους ζήτησε να μην σηκωθούν και να την αφήσουν να τους φέρει αυτή τους καφέδες. Λίγο αργότερα καθόταν μαζί τους. «Λου, Θέλω το φορηγάκι σου για να πάρω κάποια ρούχα μου. Η μοτοσυκλέτα του Έλμερ δεν κάνει γι' αυτήν την δουλειά.

Ο Λου έβαλε τα γέλια. «Τα βλέπεις Έλμερ; Δεν πρόλαβες να της ζητήσεις να παντρευτείτε και ξεκίνησε να φτιάχνει το κάστρο της».

«Λου σταμάτα πριν πεις καμιά βλακεία γιατί θα φύγω από σήμερα», του είπε τάχα θυμωμένη η Μάριαν.

«Ό,τι πεις πριγκίπισσα!»

Έβαλαν τα γέλια. Εκείνο το βράδυ ο Έλμερ άφησε την μηχανή του στο γκαράζ του Λου και πήρε το φορηγάκι του Γκρίζου Λύκου. Την μηχανή του δεν την πούλησε αλλά δεν την ξανακαβάλησε. Η Μάριαν δεν του είπε τίποτα γι' αυτήν του την απόφαση αν και με τον τρόπο της, έδειξε ότι η πράξη του την είχε βρει σύμφωνη. Ο Έλμερ μέσα από τον τρόπο που χειρίστηκε ακόμα κι αυτό το τόσο προσωπικό του θέμα, είχε

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

καταφέρει να το κάνει να φανεί σαν μια νίκη της Μάριαν και όχι μια δική του απόφαση που ήταν απαραίτητη για την κοινή τους ζωή.